

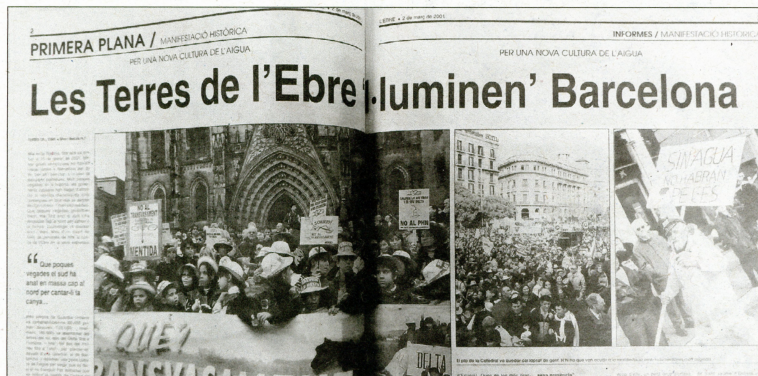
A Barcelona, a Madrid... i on fes falta

Vint-i-cinc mil persones a Móra d'Ebre, en contra també d'altres projectes considerats nocius, 300.000 a la capital catalana i mig milió a l'espanyola situaven la protesta en una magnitud desconeguda. El PHN, però, ja es començava a tramitar al Congrés

Terres de l'Ebre Redacció

Els mesos de febrer i març del 2001 van donar un impuls territorial, nacional i estatal a l'oposició als plans d'Aznar i Matas amb tres manifestacions històriques, el 4 de febrer a Móra d'Ebre, el 25 de febrer a Barcelona i el 9 de març a Madrid. L'EBRE destinava la major part dels titulars de portada, la majoria de les primeres planes, gairebé tots els editorials i el gros dels articles d'opinió i les cartes al director al monotema de l'amenaça transvasista. El número en paper del 2 de febrer explicava que el Consell Nacional de l'Aigua, en una sessió en què es va absentar de forma molt polèmica el representant de la Generalitat (Felip Puig va argumentar que havia patit un còlic nefrític), havia emès un dictamen que ratificava l'esborrany del PHN transvasista. Ja només quedava una primera aprovació per part del Consell de Ministres, que es va fer efectiva el 9 de febrer, abans que el document iniciés la seua tramitació parlamentària per a rebre les aportacions dels grups polítics. El ministre Matas insistia en la via del diàleg, però sense renunciar ni al transvasament de l'Ebre ni a la quantitat d'aigua a transvasar. Només mantenia la porta oberta a compensacions econòmiques per al territori o a obres per a reduir l'impacte al Delta, aprofitant que esta era tot just la porta entreoberta per CiU i el seu govern a la Generalitat, sustentat aleshores pel suport del PP català. L'Agència Europea de Medi Ambient i la Comissió de Medi Ambient del Parlament Europeu alertaven que aquell PHN transgredia la Directiva europea de l'aigua i que, per tant, l'executiu comunitari no finançaria les obres dels transvasaments.

En este context, una crònica de la periodista Silvia Berbis afirmava amb relació a la manifestació del 4 de febrer a Móra d'Ebre que un de cada sis habitants de les comarques de l'Ebre i el Priorat havia sortit al carrer per a reclamar un model de creixement diferent del que suposaven el transvasament del riu, la central elèctrica d'Enron projectada a Móra la Nova (finalment desestima-

Imatge de les planes de l'Ebre que obrien les informacions sobre les manifestacions a Barcelona i Madrid.

da) o la massificació edifica. Vides trasbalsades, titulava un reportatge del periòdic sobre els agitadors del moviment anti-PHN i de les plataformes en defensa del territori. En aquell mateix número es publicava una carta oberta al ministre Matas signada per 215 científics i experts que reclamaven un debat tècnic sobre la planificació hidrològica i respecte a les directives europees.

El diumenge 25 de febrer uns 300.000 manifestants, la majoria de les Terres de l'Ebre, van inundar Barcelona contra els transvasaments. Era la manifestació més important del país protagonitzada per un territori des de la restauració democràtica, destacava este periòdic. La portada del divendres següent era conclouent: "Històrica!".

L'11 de març, la protesta es traslladava a Madrid. Es va parlar de mig

milió d'activistes als carrers de la capital espanyola. Només protestes contra ETA el 1997 i a principis del 2000, o la marxa contra l'intent de cop d'estat del 81, havien estat més netament multitudinàries. Aznar i Pujol acaparaven les consignes.

La controvèrsia política no només es gestionava entre partits que es feien retrets, sinó en el si de les formacions que més patien per a ser coherents. Els convergents Santiago Campos, Mariano Curto, Daniel Rius i Imma Juan van ser a la marxa de Madrid, tot i haver d'empassar-se alguna esbronzada dels manifestants que no veien amb bons ulls la seua presència, mentrestant la Generalitat, controlada per CiU, continuava negociant amb el govern central al voltant del transvasament previst al PHN. De fet, el mes de març s'acabava amb

un primer debat al Congrés sobre el PHN en què el ministre Matas anunciava per sorpresa un preacord amb CiU que preveia l'acceptació d'esmenes al PHN que es podien traduir en 645.000 milions de pessetes d'inversió per a tot Catalunya. Res de nou sobre el conflicte ambiental i social essencial.

Al seu torn, l'aleshores diputat del PSC al Congrés, l'economista Germà Bel, posteriorment reconegut militant de la causa independentista, reivindicava a les pàgines del setmanari una proposta alternativa dels socialistes que "descarregava" l'Ebre de la hipoteca d'aquell PHN. Una proposta que va venir a desgarnar a Tortosa, uns dies després, Cristina Narbona en persona, la mateixa dirigent socialista que anys després accediria al Ministeri de Medi Ambient per a suspendre el PHN.

DESTACAT

PRIMERA EDICIÓ ESPECIAL DE LA HISTÒRIA

El setmanari repartia a Barcelona, i entre la gent que s'hi va desplaçar en autobusos, 10.000 exemplars de la primera edició especial de la història del rotatiu, dedicada a la prèvia de la manifestació que aquell dia, 25 de febrer, va desbordar Barcelona. Un suplement de 12 pàgines, didàctic, amb les necessitats de cabal ecològic i els arguments científics contra el PHN.

FARIGOLA PER ALS CÒLICS

La PDE va rebre l'aleshores el conseller de Medi Ambient, Felip Puig, a Tortosa, amb una catifa de sal (això era un clàssic, per a denunciar el risc de salinització del Delta) i crits de "traïdor", però també amb una bossa de farigola com a remei casolà contra el còlic, que havia estat el motiu oficial de l'absència del conseller al Consell Nacional de l'Aigua que va ratificar el PHN.

"L'AIGUA ÉS DE DÉU"

La Comunidad de Labradores y Ganaderos de Elche, en un dels territoris que aspirava a rebre l'aigua de l'Ebre, va enviar una carta al bisbe de Tortosa, Xavier Salinas, per a denunciar la presa de posició dels capellans catalans: "L'aigua és exclusivament de Déu totpoderós i si Nostre Senyor hagués pogut encarnar-se i entrar a la seua diòcesi, li diria amb bondat que els seus capellans estan equivocats".